

Stanovisko vedoucího teoretické diplomové práce Ireny Soukupové

Patos jako přirozená součást filmového vyprávění

Sdílím názor, že k nejtrefnějším charakteristikám naší doby patří ta, která vyhláší, že vážně míněná slova musí být vyslovena ironicky, pokud chtějí, aby je vůbec někdo bral vážně. Slova jako láska a bolest by bez ironických zástěrek působila neslušně; a podobně by se vedlo i slovu patos, kdyby ho ještě někdo znal a používal.

Když mi Irena Soukupová oznámila svůj úmysl napsat práci o patosu „v původním smyslu slova“ a o roli tohoto „původního patosu“ v současné kinematografii, její záměr jsem uvítal; pro invenční donkichotské projekty mám odjakživa slabost.

V rámci počátečních úvah o obsahu budoucí práce jsem Ireně Soukupové doporučil některé odborné tituly a konzultoval zamýšlený výběr filmů k analýze. Po delším časovém přeryvu jsem byl pozitivně překvapen již poměrně rozsáhlým, promyšleně strukturovaným, solidně vypracovaným a v několika dalších, již kratších časových odstupech průběžně rozšiřovaným a zpřesňovaným textem, věnovaným jak poctivě vyargumentovaným, obecnějším úvahám o fenoménu patosu, tak zevrubným případovým analýzám tří „patických“ snímků. Irena Soukupová pracovala natolik svědomitě a samostatně, že má role vedoucího se mohla omezit na marginální připomínky.

Její práci jsem ve všech fázích vzniku vnímal především jako projev nepředstíraného zaujetí tématem, s nímž se autorka rozhodla zodpovědně popasovat, a mám za to, že svůj záměr „obhájit“ (filmový) patos v původním, neironizovaném slova smyslu, Irena Soukupová dovedla do důstojného finálního tvaru.

Teoretickou práci Ireny Soukupové proto doporučuji k obhajobě.

Mgr. Marek Vajchr